

för att förstå mer om uppenbarelsens ande. Kort sagt hade Oliver vandrat i ljuset medan solen gick upp en dimmig morgon.

I mycket av den osäkerhet och under många av de utmaningar vi möter i livet vill Gud att vi ska göra vårt bästa, att verka av oss själva utan att påverkas av annat (se 2 Nephi 2:26) och lita på honom. Vi kanske inte får se änglar, höra himmelska röster eller ta emot överväldigande andliga maningar. Ofta kämpar vi kanske vidare med hopp och en bön om — men utan absolut visshet — att vi handlar enligt Guds vilja. Men när vi hedrar våra förbund och håller buden, när vi alltmer konsekvent försöker göra gott och bli allt bättre, kan vi vandra i visshet om att Gud leder våra steg. Och vi kan tala i förvisningen om att Gud inspirerar det vi säger. Det här är en del av innebörden i skriftstället som förkunnar: "Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet" (L&F 121:45).

När du på rätt sätt söker och använder uppenbarelsens ande, lovar jag dig att du ska "vandra i HERRENS ljus" (Jes 2:5; se också 2 Nephi 12:5). Ibland verkar uppenbarelsens ande omedelbart och intensivt, andra gånger subtilt och gradvis, och ofta så omärkligt att du kanske inte ens märker den. Men oavsett vilket mönster den här välsignelsen följer, så kan det ljus den ger lysa upp och utvidga din själ, upplysa ditt förstånd (se Alma 5:7; Alma 32:28), samt leda och beskydda dig och din familj.

Jag förkunnar mitt apostoliska vittnesbörd om att Fadern och Sonen lever. Uppenbarelsens ande är verklig. Den kan verka och ska verka i vårt eget liv och i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag vittnar om dessa sanningar i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Det heliga templet — en ledstjärna för världen

De viktigaste och krönande välsignelserna i kyrkans medlemskap är de välsignelser vi tar emot i Guds tempel.

Mina kära bröder och systrar, jag hälsar er var och en med kärlek och ber att vår himmelske Fader ska vägleda mina tankar och inspirera mina ord när jag talar till er idag.

Jag vill börja med att säga några ord om de fina tal vi har hört här på morgonen från syster Allred och biskop Burton om kyrkans välfärdsprogram. Som de nämnde är det 75 år sedan det inspirerade programmet inrättades, ett program som har välsignat så många. Jag hade förmånen att personligen känna en del av dem som var banbrytande i detta stora verk — hängivna och frötseende män.

Som både biskop Burton, syster Allred och andra nämnde har församlingens biskop ansvaret att ta hand om de behövande som bor inom församlingens gränser. Jag hade den förmånen när jag som mycket ung biskop i Salt Lake City presiderade över en församling på 1 080 medlemmar, däribland 84 änkor. Det fanns många där som behövde hjälp. Jag var så tacksam för kyrkans välfärdsprogram och för

hjälpens från Hjälpföreningen och prästadörets kворum.

Jag förkunnar att välfärdsprogrammet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är inspirerat av den Allsmäktige Guden.

Bröder och systrar, den här konferensen är det tre år sedan jag inröstades som president för kyrkan. Naturligtvis har de åren varit bråda, fyllda med krävande uppgifter men också med oräkneliga välsignelser. Möjligheten jag har haft att inviga och återinviga tempel har varit några av de mest angenäma och heligaste välsignelserna och det är om tempel som jag vill tala till er idag.

Under generalkonferensen i oktober 1902 sade kyrkans president Joseph F. Smith i sitt inledningstal att han hoppades att vi en dag skulle ha "tempel uppförda i olika delar av [världen] där de behövs till medlemmarnas tjänst".¹

Under de första 150 åren efter att kyrkan organiserats, från 1830 till 1980, byggdes 21 tempel, inklusive templet i Kirtland i Ohio och i

Nauvoo i Illinois. Jämför det med de 30 år som gått sedan 1980 under vilka 115 tempel uppförts och invigts. Med tillkännagivandet igår om tre nya tempel har vi ytterligare 26 tempel under byggnad eller under förberedelse. Antalet tempel kommer att fortsätta att växa.

Målet som president Joseph F. Smith uttryckte sitt hopp om 1902 håller på att bli verklighet. Vi vill göra templet så tillgängligt som möjligt för våra medlemmar.

Ett av templet som nu håller på att byggas ligger i Manaus i Brasilien. För många år sedan läste jag om en grupp på över 100 medlemmar som reste från Manaus, som ligger mitt i Amazonas regnskog, till det som då var det närmaste templet i Sao Paulo i Brasilien, en resa på nästan 400 mil. Dessa trofasta heliga färdades med båt i fyra dagar på Amazonfloden och dess bifloder. Sedan lämnade de floden och steg på bussar för att färdas i tre dagar till — över gropiga vägar, med mycket litet att äta och ingen bekväm plats att sova på. Efter sju dygn kom de slutligen fram till templet i Sao Paulo där eviga förrättningar utfördes. Naturligtvis var deras resa tillbaka lika jobbig. Men de hade tagit emot templets förrättningar och väl-signelser och fastän deras plånböcker var tomma var de själva fyllda med templets anda och med tacksamhet för de välsignelser de fått.² Nu, många år senare, gläder sig våra medlemmar i Manaus över att se deras eget tempel resa sig på Rio Negroflodens strand. Tempel skänker glädje till våra trofasta medlemmar varhelst de byggs.

Jag blir alltid rörd när jag hör talas om uppoffringar som gjorts för att ta emot templets välsignelser och jag känner en förnyad tacksamhet för templet.

Får jag berätta om Tihi och

Tararaina Mou Tham och deras tio barn. Alla i familjen utom en dotter blev medlemmar i kyrkan i början av 1960-talet när missionärerna kom till deras ö, som ligger omkring 16 mil söder om Tahiti. Snart ville familjen få ta del av välsignelserna som kommer till en familj när de beseglas för evigt i templet.

På den tiden låg det närmaste templet för familjen Mou Tham i Hamilton i Nya Zeeland, över 400 mil åt sydväst, dit det bara gick att komma genom en dyr flygresa. Den stora familjen Mou Tham, som försörjde sig

på en fattig jordlott, hade inga pengar till en flygresa och ingen möjlighet till arbete på ön i Stilla havet. Så broder Mou Tham och han son Gérard fattade det svåra beslutet att färdas 480 mil för att arbeta i Nya Kaledonien där en andra son redan arbetade.

De tre männen i familjen Mou Tham arbetade i fyra år. Det var bara broder Mou Tham som återvände hem en gång under den tiden, till en dotters bröllop.

Efter fyra år hade broder Mou Tham och hans söner sparat nog med pengar för att kunna åka med familjen

till templet i Nya Zeeland. Alla som var medlemmar åkte, förutom en dotter som väntade barn. De beseglades för tid och evighet, en obeskrivlig och glädjerik upplevelse.

Broder Mou Tham reste från templet direkt till Nya Kaledonien där han arbetade i ytterligare två år för att betala för dotterns biljett som inte varit med i templet — en gift dotter med barn och man.

När broder och syster Mou Tham blev äldre önskade de utföra en mission i templet. Vid den tiden hade templet i Papeete på Tahiti byggts och invigts och broder och syster Mou Tham var där som missionärer fyra gånger.³

Mina bröder och systrar, templen är mycket mer än sten och murbruk. De är fyllda av tro och fasta. De är byggda av vedermödor och vittnesbörd. De är helgade genom uppoffringar och tjänande.

Det första templet som byggdes i vår tidshushållning var templet i Kirtland i Ohio. De heliga var på den tiden mycket fattiga, och ändå befallde Herren att ett tempel skulle byggas, och därför byggde de det. Äldste Heber C. Kimball skrev om händelsen: ”Endast Herren vet vilken fattigdom, bedrövelse och plåga vi gick igenom för att uträtta detta.”⁴ Och sedan, efter allt som de så omsorgsfullt utfört,

tvingades de heliga lämna Ohio och sitt älskade tempel. De fann till sist en fristad, fastän tillfällig, på Mississippiflodens strand i delstaten Illinois. De kallade den nya platsen Nauvoo, och villiga att åter ge allt de hade och med tron i behåll byggde de ett nytt tempel åt sin Gud. Men förföljelserna rasade, och templet i Nauvoo hann knappt bli färdigt innan de drevs från sina hem igen och sökte sig ett nytt hem i öknen.

Kampen och uppoffringen började återigen då de arbetade i 40 år med att bygga templet i Salt Lake City som nu majestätiskt står i kvarteret söder om oss som är här idag i konferenscentret.

En viss uppoffring har alltid varit förbunden med tempelbygge och tempelbesök. Oräkneliga är de som har arbetat och kämpat för att skaffa sig och sina familjer de välsignelser som står att finna i Guds tempel.

Varför är så många villiga att ge så mycket för att få templets välsignelser? De som förstår de eviga välsignelser templet har att ge, vet att ingen uppoffring är för stor, inget pris är för tungt, inget bemödande för svårt för att få de välsignelserna. Det kan aldrig bli för många mil att resa, för många hinder att övervinna eller för mycket obekvämlighet att uthärda. De förstår att det är genom förbunden vi ingår i templet som vi en dag kan återvända

till vår himmelske Fader som en evig familj och att bli begåvade med välsignelser och kraft från höjden är värda varje uppoffring och varje ansträngning.

Idag behöver inte de flesta av oss utstå sådana svårigheter för att kunna besöka templet. 85 procent av kyrkans medlemmar bor nu inom ett avstånd på 30 mil till ett tempel och för många av oss är det avståndet betydligt kortare.

Om du har varit i templet för egen del och om du bor ganska nära ett tempel kan uppoffringen bestå av att du avsätter tid i ditt upptagna liv till att regelbundet besöka templet. Det finns mycket att göra i våra tempel till förmån för dem som väntar bortom förlåten. När vi utför arbete för dem vet vi att vi har gjort något för dem som de inte själva kan göra. President Joseph F. Smith förkunnade mäktigt: ”Genom våra ansträngningar för deras skull kommer deras bojar att falla av dem. Det mörker som omger dem kommer att skingras, så ljuset kan lysa på dem.

De kommer i andevärlden att få höra talas om arbetet som har utförts för dem här av deras barn, och de gläds med er då ni utför dessa plikter.”⁵ Mina bröder och systrar, det här är vårt arbete att utföra.

I min egen familj är de heligaste och dyrbaraste upplevelsorna de stunder när vi samlats i templet för att utföra beseglingens förrättningar för våra avlidna anförvanter.

Om du inte har besökt templet ännu, eller om du *har* besökt templet men inte för närvarande är värdig att inneha en tempelrekommendation, så finns det inget viktigare mål för dig att arbeta på än att bli värdig att besöka templet. Ditt offer kan bestå av att rikta in ditt liv på det som krävs för att få en rekommendation, kanske genom att överge gamla vanor som diskvalificerar dig. Det kan vara att du behöver tro och disciplin till att betala tionde. Vad det än är, se till att bli värdig att besöka Guds tempel. Skaffa dig en tempelrekommendation och betrakta den som en dyrbar ägodel, för det är den.

Det är inte förrän du har besökt Herrens hus och tagit emot alla de välsignelser som väntar dig där som du har fått allt det kyrkan har att erbjuda. De viktigaste och krönande välsignelserna i kyrkans medlemskap är de välsignelser vi tar emot i Guds tempel.

Mina unga vänner som är i tonåren, se till att alltid ha templet i sikte. Gör inget som kan hindra er från att träda in genom dess dörrar och ta del av de heliga och eviga välsignelserna där. Jag lovordar de av er som redan besöker templet regelbundet för att utföra dop för de döda, och stiger upp tidigt på morgonen så att ni kan delta i sådan doptjänst innan skolan börjar. Jag kan inte tänka mig en bättre start på dagen.

Till er föräldrar med små barn: Jag vill vidarebefordra ett klokt råd från president Spencer W. Kimball. Han sade: ”Det skulle vara bra om föräldrar satte upp en bild på templet i alla sovrum i huset så att deras barn från att de är små kan titta på den bilden varje dag tills den blir en del av deras liv. När de når den ålder då de måste fatta det mycket viktiga beslutet om att besöka templet, har det beslutet redan fattats.”⁶

Våra barn sjunger i Primär:

*Jag längtar så till templet,
en dag jag skall gå dit.
Där ingår jag förbund om
att lyda Gud med flit.*⁷

Jag vädjar till er om att undervisa era barn om templets betydelse.

Världen kan vara problematisk och svår att leva i. Vi omges ofta av sådant som kan dra ner oss. När du och jag besöker Guds heliga hus, när vi minns de förbund vi sluter där inne, får vi styrka att bära varje prövning och övervinna varje frestelse. I detta heliga hus finner vi frid, vi förnyas och stärks.

Nu mina bröder och systrar vill jag nämna ett tempel till innan jag slutar. I en inte alltför avlägsen

framtid, medan nya tempel byggs runt om i världen, ska ett tempel byggas i en stad som grundades för över 2 500 år sedan. Jag talar om templet som nu byggs i Rom.

Varje tempel är ett Guds hus, med samma funktioner och identiska välsignelser och förrättningar. Tempel i Rom är unikt i och med att det byggs i ett av världens mest historiska områden, där de forntida apostlarna Petrus och Paulus predikade Kristi evangelium och där de båda led martyrdöden.

I oktober förra året, när vi samlades på en underbart idyllisk plats i nordöstra hörnet av Rom, fick jag förmånen att uppsända en invigningsbön innan vi tog första spadtaget. Jag kände mig manad att be den italienske senatoren Lucio Malan och Roms vice borgmästare Giuseppe Ciardi att ta de första spadtagen. De hade båda medverkat till beslutet att låta oss bygga ett tempel i deras stad.

Det var en mulen men varm dag och det såg ut att bli regn, men det föll bara en eller två droppar. När den magnifika kören på italienska sjöng de vackra tonerna i ”Den himmelska elden” tycktes det som om himlen

och jorden förenade sig i den härliga psalmen som lovprisade och tackade den allsmäktige Guden. Det gick inte att hejda tårarna.

I kommande dagar ska de trofasta i den staden, den eviga staden, få ta emot eviga förrättningar i Guds heliga hus.

Jag uttrycker min oändliga tacksamhet till min himmelske Fader för templet som nu byggs i Rom och för alla våra tempel, varhelst de är belägna. Vart och ett av dem står som en ledstjärna för världen, ett uttryck för vårt vittnesbörd om att Gud vår evige Fader lever, att han vill välsigna oss, och ja, sina söner och döttrar i alla släkten. Vart och ett av våra tempel är ett uttryck för vårt vittnesbörd att livet bortom graven är lika verkligt och visst som vårt liv här på jorden. Det vittnar jag om.

Mina älskade bröder och systor, må vi göra de uppoffringar som behövs för att besöka templet och ha templets ande i vårt hjärta och i våra hem. Må vi följa i vår Herre och Frälsare Jesu Kristi fotspår, han som gjorde det yttersta offret för vår skull så att vi kan få evigt liv och upphöjelse i vår himmelske Faders rike. Det är min uppriktiga bön, och jag uppsänder den i vår Frälsare och Herre Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith (1999), s. 308.
2. Se Vilson Felipe Santiago och Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple", *Church News*, 13 mars 1993, s. 6.
3. Se C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire", *Church News*, 16 mars 1996, s. 16.
4. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), s. 67.
5. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith (1999), s. 249.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst. av Edward L. Kimball (1982), s. 301.
7. Janice Kapp Perry, "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s. 99.

Äldste Richard G. Scott

i de tolv apostlarnas kворum

Äktenskapets eviga välsignelser

Beseglingen i templet får större innebörd efterhand som livet utvecklar sig. Den hjälper er att komma ännu närmare varandra och finna större glädje och tillfredsställelse.

Jag tror att det vackra budskap som den magnifika kören beskriver är ett livsmönster många av oss har gemensamt: "Jag vill gärna likna Jesus".

Den 16 juli 1953 knäböjde min älskade Jeanene och jag som ungt par vid altaret i templet i Manti i Utah. President Lewis R. Anderson utövade den beseglade myndigheten och förklarade oss som man och hustru, gifta för tid och all evighet. Jag saknar förmåga att beskriva den frid och den trygghet som kommer av vissheten att jag, om jag fortsätter leva värdigt, kommer att kunna vara tillsammans med min älskade Jeanene och våra barn för evigt tack vare den heliga förrättning som utförts med rätt prästadömsmyndighet i ett Herrens hus.

Våra sju barn är bundna till oss genom templets heliga förrättningar. Min underbara hustru Jeanene och två av våra barn befinner sig bortom slöjan. Det ger alla kvarvarande familjemedlemmar en stark motivation att leva på sådant sätt att vi tillsammans kan få del av alla eviga välsignelser som utlovas i templet.

Två av de livsviktiga pelarna i vår himmelske Faders lycksalighetsplan är äktenskapet och familjen. Deras stora betydelse understryks av Satans ihärdiga försök att splittra familjen och underminera betydelsen av de tempelförrättningar som binder familjen samman för evigt. Beseglingen i templet får större innebörd efterhand som livet utvecklar sig. Den hjälper er att komma ännu närmare varandra och finna större glädje och tillfredsställelse i jordelivet.

En gång lärde jag mig en viktig läxa av min hustru. Jag reste väldigt mycket i mitt yrke. Jag hade varit borta i nästan två veckor och kom hem en lördagsmorgon. Jag hade fyra timmar på mig innan jag behövde vara på nästa möte. Jag lade märke till att vår lilla tvättmaskin hade gått sönder och att min hustru tvättade kläderna för hand. Jag började laga maskinen.

Jeanene kom förbi och sade: "Rich, vad gör du?"

Jag sade: "Jag lagar tvättmaskinen så att du inte behöver tvätta för hand."